

Κεφάλαιον α.

ΠΕΙ δὲ θεωρούμεθα θεωρητικῶς περὶ τῆς κοινωρίας τῆς πολιτικῆς, ἢ κερατῆσι πασῶν τοῖς δουλεύουσι ζῆν ὅτι μέγιστα κερατὶ δουλεύουσι, δεῖ δὲ καὶ τὰς δῆμας ὁποσδήποτε πολιτείας, αἷς τε χερσὶν αἰνεῖται πόλεων ἢ δυνάμεων λεγούτων καὶ εἰ πνεῖς ἕτεραν τυγχάνουσιν ὑπὸ πινῶν εἰρημύμων, καὶ δουλοσῶν κελῶς ἔχον, ἵνα τὸ πᾶν ὁρθῶς ἔχον ὁφείη, καὶ τὸ χρησίμον ἐπιζῆν τὸ ζῆτεῖν τι παρ' αὐτάς ἕτερον, μὴ δοκῆ παύτας εἶναι σοφίεως βελουμένων, δῆλόν δὲ τὸ μὴ κελῶς ἔχον ταύτας τὰς νῦν ὑπαρχούσας, διὰ τὸ τοιαύτην δουλοσῶν ὁποσάτωρ τῶν μέσθων ἀρχῶν δὲ θεωροῦν τοιοῦτον, ἢ ἄν περὶ τῶν ἀρχῶν αὐτῶν τὸ σπέστω.

• αἰάγμα γδ ἢ τοῖς παύτας παύτων κοινωρεῖν
 • τοῖς πολίταις, ἢ μηδενός ἢ πινῶν ὑφ', πινῶν δὲ
 • μὴ. τὸ ὑφ' οὗ μνηδενός κοινωρεῖν, φανερόν
 • ὡς ἀδύατον ἢ γδ πολιτεία, κοινωρία τις
 • ὅτι, καὶ θεωροῦν αἰάγμα τῷ τόπου κοινωρεῖν. **D**
 ὁ ὑφ' γδ τόπος, ἵσθης μίας πόλεως, οἱ δὲ πολίταις, κοινωνοὶ τῆς μίας πόλεως. δῆλόν ὅτι πότερον ὅταν ἐνδέχῃ κοινωρησῶν, παύτων βέλπτον κοινωρεῖν τῶν μένδουσαν οἰκησῶν πόλεων κελῶς, ἢ πινῶν ὑφ', πινῶν δὲ οὐ βέλπτον; ἐνδέχεται γδ καὶ τέκνων, καὶ γυναικῶν, καὶ κτημάτων κοινωρεῖν τοῖς πολίταις δῆμους, ὡς περὶ ἐν τῇ πολιτεία τῷ Πλάτωνος. ὡς εἶ γδ ὁ Σωκράτης φησὶ δέιν κοινὰ τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας εἶναι, καὶ τὰς κτήσας. τῷ τὸν πότερον ὡς νῦν οὗτω βέλπτον ἔχον, ἢ κατὰ τὸν ἐν τῇ πολιτεία γηραμύθρον νόμον;

Κεφάλαιον β.

ΕΧΕΙ δὲ δις χερεῖας δῆμας τε πολλὰς τὸ παύτων εἶναι τὰς γυναικῶν κοινῶν, καὶ διὰ τὸ αἰάτω φησὶ δέιν νομοθετησῶν ἢ ἕπον τῶν τὸν ὁ Σωκράτης, εἰ φάνει) συμβαῖνον ἐκ τῶν λόγων ἔτι ὅτι ἄποδὸς τὸ τέλος εἶ φησὶ τῇ πόλει δέιν ὑπαρχῶν, ὡς ὑφ' εἶρη) νῦν, ἀδύατον πῶς ὅτι δὲ δις χερσῶν, οὐδὲν διώρισται λέγῶν δὲ τὸ μέν εἶναι ἢ πόλεων πᾶσων, ὡς ἀφῆσιν [ὄν] ὅτι μέγιστα. λαμβάσει γδ ταύτην ὑπόθεσιν ὁ Σωκράτης, καὶ τοῖς φανερόν ὅτι, ὡς θεωρεῖται

VONIAM proposuimus considerationem facere de ciuili societate, quæ sit optima omnium, iis qui possunt viuere maxime ad votum: oportet alias quoque considerare respublicas, quibus vtuntur ciuitates aliquæ earum, quæ bene legibus institutz videntur: & si aliquæ sint aliæ ab aliquibus scriptæ, quæ bene se habere videantur, vt recta institutio utilitâsque appareat. Nec putetur esse ad ostentationem & superfluitatem quærere aliud quippiam præter illas: sed quia illæ non se bene habent, ideo hunc laborem à nobis esse susceptorum. Incipiendum est autem ab eo, quod est secundum naturâ huius considerationis principium. Necessarium quidem est, aut omnia esse communia inter ciues, aut nulla, aut quædam. Enimuero nulla esse communia, impossibile constat esse: cum ciuitas sit communio quædam. Ac primò necesse est locum esse communem, nam locus quædam paritas est vnus ciuitatis: ciues autem socij vnus ciuitatis. Sed vtrû melius fuerit in bene institueda republica, quæcunque recipere communionem possunt, ea omnia esse communia: an quædam communia esse, quædam non esse? Nam fieri posset vt filij, vt vxores, & res quæ possidentur, communes essent, quemadmodum in Platonis Republica. ibi enim Socrates inquit, oportere communes esse filios, & mulieres, & facultates. Id verò vtrum præstat ita fieri, vt nunc fit, vel secundum legem illam in res publica scriptam?

CAPVT II.

Continet porro & alias turbationes per multas ista mulierum communio, & id, propter quod censuit legem hanc esse ferendam, non videtur consequi ex rationibus. Præterea ad finem, quem inquit oportere ciuitati existere (vt nunc quidem dictum est) impossibile. Quomodo autem distinguere oporteat, nihil ab eo determinatum est. dico autem, vt quod vna videlicet sit ciuitas tota, tantquam id sit maxime optimum. suscipit enim hanc suppositionem Socrates. Atqui constat, quod ea si procedat, vt vna